

Jytte svarede uden Betænkning, endogsaa med nogen Opfarenhed, at hun absolut holdt paa, de skulde blive ved deres Bestemmelse og rejse.

»Ja ja — som du vil,« sagde Fru Bertha, og nu tav de igen nogen Tid begge to.

»Det er sandt, Jytte — jeg hører tilfældigt, at Meta var her igaar. Det har du slet ikke fortalt mig.«

»Nej, det har jeg vist heller ikke.«

»Havde hun noget særligt paa Hjerte?«

»Hvorfor mener du?«

»Aa, jeg veed saamænd ikke. Jeg tror, jeg saae hendes Mand ved Mødet. Han har da sikkert nok været der. — — Pastor Gaardbo var en af Talerne, veed du maaske.«

»Ja. Han gjorde nok ingen Lykke.«

»Hvem har sagt det?«

»Vilhelmine fortalte, at Folk tilsidst ikke vilde høre ham.«

»Snak! Der var ganske vist nogle Spektakelmagere. Men det kan jo ikke undgaaes ved et saadant Møde, hvor der kommer alle Slags Folk. Pastor Gaardbo talte baade smukt og djærvt, synes jeg. Og det var vist den almindelige Mening.«

Saa har hun altsaa igen løjet! — tænkte Jytte, og hun skammede sig over, at hun straks havde troet paa Svigerindens onskabsfulde Opspind. Hun havde